butlletí d'informació

per catalunya
lliure i
socialista

edita :
FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 7 - febrer/març 1965

PRIMER ANY DEL PLA DE DESENVOLUPAMENT

L'acabament del primer any del Pla de Desenvolupament s'ha fet anunciar per un herald: el cost de la vida ha augmentat un 15 % sobre el de l'any 1963.

L'evolució de l'índex general del cost de la vida és molt aproximadament la següent:

		augment	augment s/any anterior
1958	100		
1959	108	8 %	8 %
1960	110	10 %	1'85 %
1961	113	13 %	2'72 %
1962	124	24 %	9'73 %
1963	130	30 %	4'83 %
1964	149	49 %	14'6 %

Els augments reduïts dels anys 1959-60 i 1960-61 corresponen a la fase del Pla d'estabilització. El registrat, xifra 14'6% sobre el cost del 1963, és a dir l'augment del 1964, correspon al del primer any del Pla de desenvolupament.

L'augment resulta netament inflacionari, car, a desgrat de no tenir xifres a la vista, es pot afirmar que la productivitat no ha augmentat en la mateixa proporció. No ha augmentat tampoc el conjunt dels salaris monetaris que, almenys per als productors, salvaria la distància. El poder adquisitiu dels obrers, donos, ha disminuït.

No és herald que vagi pels diaris. La propaganda oficial en fa poc ús. Però es reflexa en l'economia domèstica de totes les llars, especialment en la de les "clases menos favorecidas".

Sí que han anat pels diaris, en canvi, els resultats xifrats del primer any del Pla. Les xifres, amb la seva aparent seriositat i la seva no menys aparent objectivitat, són publicades amb la idea de donar una sensació d'èxit. Fins i tot se'n donen unes quantes de regressives, en certs sectors, per tal d'inspirar confiança en les progressives.

S'observa, tant per sota com per sobre, una desviació dels objectius previstos. Com si diguéssim que el Pla no s'ha desenvolupat en forma harmònica; que ha mancat l'ordenació en el curs del fenomen de desenvolupament i la coordinació en les activitats productores.

Aquest és un vell mal que dura aproximadament vint-i-cinc anys. Tot el que dura la "pau" sota l'arbitrisme polític imperant. Tot el que dura el règim tutelar de l'Estat espanyol.

No és estrany que l'arbitrisme polític, que en realitat defineix i es caracteritza per l'absència de participació del cos social en el govern del país, es reflexi en els resultats d'un Pla de Desenvolupament. Car, en el terreny de l'economia regna el mateix arbitrisme que en el de la política.

Existeix un Pla que el govern ha posat en marxa, assistit per nombrosos tècnics als quals s'ha demanat què caldria fer per tal d'obtenir el 6% acumulatiu del producte nacional brut.

El Pla, com és sabut, és vinculatiu per al sector públic i indicatiu per al sector privat, al qual s'invita per mitjà dels més diversos al.licients a secundar la iniciativa governamental.

El que ha passat en aquest primer any és que el motor de la participació de la iniciativa privada no s'ha engegat. I el motor públic, que no té autoritat ni crèdit suficients per a fomentar l'adhesió d'aquesta iniciativa privada, no ha fet ús del seu autoritarisme per a obligar-la a l'adhesió.

El primer resultat que salta a la vista, és la ruptura de l'estabilitat reflexada amb la inflació de preus, fenomen que posa en dificultat tot el desenvolupament del Pla. No cal fer-se massa il.lusions. El Pla que ha estat elaborat pel Govern, interessa molt relativament les forces econòmiques actives, a les quals no s'ha cridat prèviament a participar en la seva elaboració, i sense les quals no hi ha Pla que valgui.

El Pla desitjaria ésser un instrument seriós d'ordenació de l'economia de l'Estat espanyol, en el sentit de modernització, de productivitat i de selecció de les indústries i productes del camp que li permetessin ésser algú i comptar com una entitat associada en l'àmbit natural d'Europa.

Per viure, per a desenvolupar-se i millorar, cal exportar; això és axiomàtic. I la veritat és que l'economia no ha estat ordenada a l'exportació. L'Estat espanyol exporta mercaderies quan "tothom" a escolat els seus productes a Europa, tant si es tracta de la Comunitat econòmica europea com de la Zona presidida per Anglaterra.

I ultra el fet significatiu de desordre senyalat per l'augment del cost de la vida, n'existeix un altre de tothom conegut: l'economia de l'Estat espanyol descansa damunt de dues exportacions, la de serveis de turisme, i la de mà d'obra. Afortunada la primera, vergonyosa la segona, car no és que la mà d'obra deserti d'un país on "sobra" gent, ans al contrari, ho ha d'un país on en realitat gairebé tot és per fer.

Per resumir, el que falla, és la classe burgesa, ella mateixa sota una organització estatal arbitrista i no representativa, que acaba de fer impossible una veritable ordenació; sobretot una veritable adhesió a qualsevol Pla o idea de desenvolupament.

Mentre duri el règim, la classe treballadora estarà sotmesa al doble esclavatge d'haver d'emigrar en busca d'uns ingressos que no troba a casa seva, i al de carregar en exclusiva amb qualsevol ordre de sacrifici que exigeixi un o altre Pla de desenvolupament.

La política del règim es pot considerar encertada en la mesura que per tal

de sostenir-se manté el fossat que separa els patrons i els obrers, i sobre aquesta base, diem-ne "immoral", va durant en l'exercici del poder. Si el país s'endarrereix, si no pot assolir els objectius d'incorporació a Europa, això, en el fons, al Règim, no li interessa. Amb assegurar-se la continuació del seu domini, en té prou.

A la classe obrera, ultra el fonamental de les seves reivindicacions, llibertat sindical, dret de vaga, li interessa l'europeització del país, o el que és el mateix, el seu desenvolupament econòmic, que és el seu propi interès.

Li interessa el diàleg, igual com el que la classe obrera estigui a Europa, sense abandonar els seus principis ni les seves aspiracions. Es a dir li interessa el restabliment de la democràcia.

Per què no interessa a les classes conservadores ?. Evidentment perquè el règim va molt en compte de no lesionar els seus interessos i els assegura l'ordre que tant estimen. Això és còmode, molt còmode, però la comoditat és una greu malaltia de la qual es pot morir, o es pot quedar al marge de la vida.

DECLARACIONS DE LOPEZ BRAVO   L'ambient de crisi i l'absència de criteris directius compartits es manifesta des de fa mesos en el Govern per la manca de coordinació entre els diferents departament i per una mena de frenesí legislatiu que està produint un veritable caos.

Comentant amb uns quants periodistes aquests aspectes contradictoris de l'acció governamental, López Bravo, Ministre d'Indústria digué que "hi havia ministres però no hi havia govern", que "cada ministeri tirava per la seva banda" i que "quatre o cinc ministres havien fracassat totalment en la seva comesa". En la mateixa roda de premsa declarà que "si la crisi ministerial no s'havia produït era perquè a Espanya no es pot parlar de política fins que s'acaba la temporada de cacera".

Naturalment la censura prohibí la publicació de les declaracions a la premsa.

PERDUA D'INFLUENCIA DE L'OPUS DEI   La crisi econòmica que es manifesta en el retrocés de la producció agrícola, la puja dels preus i la inflació monetària, serà seguida d'una àmplia crisi política. L'Opus Dei, inspirador de la política econòmica franquista dels darrers anys i màxim responsable, per tant, del fracàs actual, perdrà gran part de les carteres que ocupa, segons notícies procedents de cercles generalment ben informats. Les mateixes fonts asseguren que només dos o tres ministres dels d'ara -es citen Fraga Iribarne i Castiella- restarien en el seu lloc en el nou govern.

MENTALITAT DE BANQUER   En un discurs del més lamentable tó capitalista, el senyor José M.Aguirre Gonzalo, President del Consell d'Administració del Banc Guipuscoà, s'ha referit al problema inflacionari en els següents termes: "Deberá servirnos de antecedente que la situación del 1958 no fué producida por la estabilización, puesto que el techo crediticio no llegó a alcanzarse sinó por las mejoras salarales de 1956, y las consecuencias de la inflación, paro, quiebras, resección, son muy graves".

El senyor Aguirre Gonzalo diu molt clar que per a ell l'únic remei contra la inflació és un nou bloqueig de salaris, la qual cosa significa un altre sacrifici de la classe treballadora. Es curiós, per contrast, veure la seva sol.licitud envers l'empresa en aquest altre paràgraf del seu discurs: "El Gobierno debe tender sus brazos afectuosamente a los empresarios en gesto de protección y defensa y mimar a la empresa para que se desarrolle antes de aplicarle nuevas reformas sociales".

Des d'ara podriem assegurar que el Govern farà més cas del senyor Aguirre que dels milers de treballadors que s'han manifestat a Barcelona i Madrid demanant augment de sou.

CRÒNICA UNIVERSITÀRIA El primer pas per a aconseguir una Universitat que serveixi veritablement els interessos i necessitats del país del qual forma part està donat. L'exigència d'un Sindicat Lliure d'Estudiants, que pugui representar veritablement les autèntiques aspiracions de la Universitat, s'ha manifestat en aquest segon trimestre del curs 64-65 d'una forma contundent, amb el suport de la quasi totalitat dels universitaris de l'Estat espanyol.

El moviment ha estat tan important que ha obligat la premsa franquista a trencar el seu habitual mutisme i a informar dels fets, això sí, d'una forma incompleta i falsa en gran part.

Les manifestacions públiques, l'adhesió de gran nombre de catedràtics, el ressò internacional i en definitiva la impossibilitat de tallar el moviment han obligat el Règim a perdre el principi d'autoritat i a acceptar potser per primera vegada el diàleg.

Poc o molt, han estat tots els districtes universitaris de l'Estat espanyol els que han participat d'una manera activa en la lluita. A Barcelona, malgrat produir-s'hi els fets menys sorollosament que a Madrid, tot ha anat molt seriosament, evidenciant la maduresa aconseguida pels nostres estudiants. La participació en tots els actes massius d'aquests dies, especialment a les Assemblees Generals del Districte i de cada facultad i escola ha estat extraordinària. Durant la primera setmana de març totes les facultats i escoles (excepte Pèrits Industrials) han estat en vaga i tan sols s'ha accedit a tornar a classe, després de les promeses públiques que ha fet el Règim de donar ràpida solució a les exigències dels estudiants amb la plena participació d'ells. Aquest cop les promeses no poden quedar en res tal com altres vegades i la repressió policiaca no és suficient quan és tothom que hi participa.

Un sindicat lliure i representatitu és imprescindible i és el millor instrument per a aconseguir: Una reforma universitària autèntica; l'entrada a la Universitat de tothom que tingui capacitat, sense distinció de classes socials; i per a les Universitats catalanes, aconseguir que responguin als interessos de la nostra cultura i de la nostra societat.

TRES JOVES CATALANS TORTURATS I EMPRESONATS Els dies 11 i 13 de gener de 1965 foren detinguts Agustí Barrera Puigvi, químic, Carles Castellanos Llorens, estudiant d'enginyer industrial, i Joaquim Ferrer Mallol, advocat, acusats d'haver intervingut en la distribució d'uns fulls repartits a Sabadell, en els quals es demanava: Sou mínim de 250 ptes.diàries, dret de vaga, escala mòbil de salaris, llibertat de sindicació, intervenció dels obrers en el control de les empreses, i amnistia per als presos i exiliats polítics. Aquests fulls anaven signats per "Front Nacional de Catalunya". La Brigada "Politico-Social" després de registrar sense resultat els domicilis dels detinguts, es dedicà a "interrogar-los" seguint els seus mètodes habituals: pallisses i la tortura que en argot policiac anomenen "la cigüeña". Un cop obtingudes les "confessions" els tres acusats foren ingressats a la presó "Model" per ordre del Jutjat de Guàrdia i del Jutjat d'Ordre Públic de Madrid. Degut especialment a la condició d'advocat en exercici que concorre en Joaquim Ferrer Mallol, el col.legi d'advocats de Bar-

celona protestà energicament contra aquestes detencions arbitràries, les tortures i l'empresonament injust. La premsa estrangera també difongué aquests fets (esmentem, entre d'altres, els periòdics italians Avanti, La Voce Repubblicana, Il Lavoro Nuovo, el francès Le Monde i España Libre de Nova York). El Degà del col.legi d'Advocats, Sr. Frederic Roda i Ventura prengué personalment la defensa de Joaquim Ferrer Mallol. L'ampli ressó d'aquest cas féu que els tres joves detinguts, encara que processats per propaganda il.legal, i a disposició del Tribunal d'Ordre Públic de Madrid, fossin posats en llibertat provisional el dia 31 de gener.

EL COL.LEGI D'ADVOCATS DE BARCELONA PRESENTA UNA QUERELLA CRIMINAL CONTRA LA POLICIA

Se sap que la Junta de Govern del Col.legi d'Advocats de Barcelona, en una reunió del dia 9 de febrer de 1965, acordà presentar una querella criminal contra els policies de la Brigada Politico-social que torturaren els detinguts Agustí Barrera Puigví (un germà del qual és també advocat de Barcelona) Carles Castellanos Llorens i Joaquim Ferrer Mallol. Es diu que entre els policies encartats hi figuren els noms de Vicente Creix, Olmedo i Peña. Aquesta coratjosa actitud del Degà i de la Junta de Govern del Col.legi d'Advocats de Barcelona en defensa dels drets de l'home ha estat favorablement comentada en diverses ràdios i periòdics estrangers.

LA PERSECUCIO CONTRA EL POBLE BASC A BANDA I BANDA DE LA FRONTERA

A finals de gener de 1965, al Tribunal d'Ordre Públic de Madrid, foren jutjats 19 nacionalistes bascos que ja feia més d'un any que estaven empresonats. Catorze foren absolts, tres condemnats a dos anys, i un a un any de presó.

També a finals de gener, al Tribunal francès de Bayona foren jutjats i condemnats a penes de presó Julià de Madariaga i Emeko Irigarai, dirigents de la E.T.A. (Euzkadi ta Azkatasuna, que vol dir Euskadi i Llibertat) refugiats a la part del país basc sotmès a l'Estat francès. Els acusats, que es trobaven en llibertat provisional, no han pogut ésser capturats per la gendarmeria.

A començaments de febrer el Tribunal d'Ordre Públic de Madrid condemnà a diverses penes de presó a cinc altres nacionalistes bascos.

També a començaments de febrer, el dia 2, una noia basca, Cristina Etxalus, súbdita de l'Estat francès i professora en un col.legi d'Hasparren, fou detinguda per la policia espanyola a la carretera, prop d'Elizondo. Ha estat acusada de pertànyer a ENBATA (organització nacionalista basca dins l'Estat francès) i de transportar propaganda il.legal i explosius.

Des dels Països Catalans, nació oprimida que també lluita per la independència i la democràcia, expressem la nostra simpatia i admiració al poble basc, que no vol renunciar a la llibertat, malgrat les contínues persecucions de què és objecte.

GRAN MANIFESTACIO OBRERA A BARCELONA

El dia 23 de febrer, entre 7 i 9 del vespre aproximadament, es produí una manifestació de més de 3000 persones davant els edificis del Govern Civil i dels "Sindicatos Verticales". La majoria dels manifestants eren obrers i empleats de Banca. Volien presentar als "Sindicatos" una petició signada per més de 7.000 persones reivindicant, entre altres coses, un salari mínim de 200 ptes., i llibertat sindical.

La policia ja havia començat a practicar detencions el dissabte abans, en un intent d'impedir la manifestació. Entre aquestes detencions, i les que es varen fer el dia de la manifestació, el total passa de 100. La majoria dels detinguts pertanyien a les associacions catòliques ACO i JOC. Molts d'ells també tenien el càrrec d'Enllaç sindical o Jurats d'empresa. La major part dels detinguts foren alliberats després de passar dos o tres dies a la "Jefatura Superior de Policia" de Barcelona. D'altres foren passats al Jutjat de Guàrdia i després a la presó Model. Entre aquests esmentem: Lluís Alvarez Alonso, del Banc Central, Antoni Mateu de la Hispano Olivetti; Joan Sanchez Lopez, de la Pirelli, Josep Mª Avila Gori, de la Pirelli, Lluís Moscoso, Angel Rozas Serrano, Pere Rica Gonzalez, de la Montesa, Angel Gràcia Lafuente, del Banc Espanyol de Crèdit, Angel Alcazar Aznar, del Banc Espanyol de Crèdit, Joan Folch Garcia, del Banc Ibèric, Angel Domènech Lòpez, Jesús Martínez Albuixech, Manuel Linares Bisquet, Joan Estrada Masip, de la Pirelli, Josep Coscubiela Porta, Vicenç Lizano Vergés, Llorenç Funés, de la Montesa, Joan Navarro Garcia, i Elies Martin Luengo, destacat militant de Pax Christi. La majoria foren torturats pel membres de la Brigada Politico-social. Onze dels detinguts han estat posats en llibertat posteriorment.

QUATRE INTEL.LECTUALS CATALANS JUTJATS AL TRIBUNAL D'ORDRE PUBLIC, A MADRID.

El dia 13 de febrer començà a Madrid el judici per "Propaganda ilegal" contra l'escriptor Joan Sales, Mossèn Josep Dalmau, rector de Gallifa, Eduard Bernadas, dirigent d'Acció Catòlica de Barcelona, i Josep Lluís Urruela Sanllehí, acusats d'haver signat (junt amb 420 persones més) un document que l'any 1960 fou adreçat al President de l'Audiència de Barcelona denunciant les tortures i irregularitats de tota mena comeses contra Jordi Pujol i els altres detinguts amb motiu dels fets del Palau de la Música. El judici fou celebrat a porta tançada. Com a protesta contra aquesta mesura arbitrària més de 300 persones (100 de les quals eren capellans) que no pogueren assistir al judici es posaren a cantar i a resar en veu alta als passadissos del Palau de Justícia de Madrid, fins que foren dispersats violentament per la policia. El judici que durà alguns dies, s'acabà amb l'absolució dels processats.

El tren que va retornar-los a Barcelona fou esperat per unes cinc-centes persones, que els expressaren la seva adhesió i simpatia amb públiques demostracions d'entusiasme.

NOTA DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

A 11 de març de 1965.- El Pare Abat ha rebut una indicació de la Secretaria d'Estat del Vaticà, davant les pressions i l'amenaça d'una actuació del Govern, perquè vagi a Roma a treballar pel Concili en les qüestions de la llibertat religiosa i l'esquema 13. El Pare Abat va proposar d'anar primer a Viboldone, a treballar per les Constitucions de les monges, com fa temps elles li ho demanaven.

========